

Thư ng thay cũng m t ki p ng i

Tác Giả: Phaxico Xavie

Thứ Năm, 04 Tháng 12 Năm 2008 09:21

H n 30 năm tr c khi còn là c u h c sinh c a m t tr ng trung h c t th c. Cu c s ng gia đình tôi lúc đó cũng nh bao gia đình công nhân

khác. Không dám nói là giàu sang, nh ng có c a ăn c a đ . B tôi h c ch a h t b c ti u h c, thì cùng gia đình di c vào nam theo ti ng g i t do năm 1954. Đ c chính ph Vi t Nam C ng Hòa c a T ng Th ng Ngô Đình Di m c p cho m t mi ng đ t, và giúp đ ng m t căn nhà t m vách g mái l p tôn. Đ ng th i tr c p m t s v n đ gia đình tôi n đ nh cu c s ng v i ngh làm bánh tráng (bánh đa). Đ n năm 1965, thì ông vào làm công nhân cho m t công ty M (sau này c ng s n g i nh ng thành ph n nh ông là tay sai cho đ qu c).

V i m c l ng 30.000đ (ti n VNCH)/tháng. Không nh ng đ chi tiêu cho c gia đình năm mi ng ăn. Mà còn dành đ m đ xây đ c m t căn nhà c p b n v i gác l ng vào năm 1970. Và tôi còn nh trong th p niên 60, gia đình nào có đ c chi c xe Honda Dame là gia đình đó thu c h ng khá gi . Tôi cũng t ng có nh ng giây phút h nh phúc, vì vui m ng trong cái ngày b tôi mua v chi c Honda Dame màu đ t oi, b ng chính đ ng l ng công nhân c a ông, năm 1967 v i giá 32000đ (ti n VNCH).

Th r i, k t sau cái ngày 30/04/1975, ngày mà nh ng ng i c ng s n g i là "chi n th ng l ch s " (trên chính x ng máu c a đ ng bào mình c hai mi n nam b c trong cu c chi n huynh đ t ng tàn), cũng là ngày gia đình tôi, và bao gia đình s ng i mi n nam lúc đó b c vào m t cu c s ng đ y t m t i. Toàn b tài s n dành đ m đ c trong nh ng ngày làm công, b tôi g i ngân hàng t nhân đã tan theo mây khói. Chúng tôi ph i làm l i t đ u v l hai bàn tay tr ng.

Nh ng cho đ n nay, nhìn l i đ t n c sau h n 30 năm s ng d i ch đ XHCN. M t ng i đi làm công nhân, không đ nuôi thân, nói chi đ n giúp đ gia đình hay nuôi v con.

Đã 33 năm trôi qua, với biết bao vất vả, dãi nắng dầm sương, dãi sương nắng, dân các nước lân bang tiến lên vượt bậc. Nhưng riêng gia đình tôi và còn biết bao những gia đình khác vẫn không thể thoát khỏi cảnh nghèo. Mặc dù đình khác vẫn không thể thoát khỏi cảnh nghèo. Mặc dù chúng tôi đã cố xoay sở kiếm sống với nhiều nghề khác nhau. Tuy già nghề giáo viên giữa cái thời bao cấp đầy khó khăn. Thời mà đồng lương đồng tính bằng công nhân mà hàng nhu yếu phẩm (chả là biết có dùng đồng lương hay không) và gạo công lương. Về nhà, gia đình tôi quay trở lại với nghề bán bánh. Còn tôi bước ra ngoài xã hội kiếm sống, bán nghề chắt bết mớ mớ cho các lò bánh nhai. Với chiếc xe đạp cũ cũ ch, mớ chuyên hàng, tôi chở đồng lương ba bao bột (25kg bột bao). Đi tới Biên Hòa với đồng lương Sài Gòn thì đồng lương công 125 đồng/chuyên. Sau khi trừ tiền "lãi phí" đồng lương, tôi cũng còn đồng lương 105đ.

Nhưng với những năm đầu của thập niên 80. Bột mì nước ngoài, thông qua Tổ chức Caritas, vẫn trợ giúp người dân trong nước sau thời kỳ tranh. Đã không đồng lương phân phối trợ cấp và miễn phí cho người dân, mà qua trung gian những lò bánh mì (đồng lương bột trong cái vỏ hộp tác xã), sau đó đem bán lại cho chúng tôi là những bánh mì, mớ đồng lương sáng đồng lương trợ đã công nhân khúc củi khô. Nếu không ăn thì đói, vì lúc đó, dù có tiền cũng chỉ đồng lương mua đồng lương theo tiêu chuẩn đồng lương người trong hộ khẩu. Chế độ XHCN đã cố gắng ép chúng tôi đi vào cái hố gọi là "hộp tác xã", mất lại sống tiếp theo. Chế độ qua chế là hình thức sống theo "bây đàn" đồng lương sống "chăn dắt" của đồng lương. Cho bao nhiêu, đồng lương hộ khẩu bằng nhiều. Muốn mua cây kim, đồng lương ch, cũng phải có số "xã viên".

Không biết bằng cách nào, bột mì lúc đó dù rất nhiều, nhưng vẫn rất hiếm đối với những lò bánh cá thể như. Và nó trở thành hàng quý hiếm. Chúng tôi cũng thành những khách hàng. Với hơn 30 năm nay, lại ra đời sống người dân Việt Nam phải đồng lương nâng lên đáng kể. Thời mà chỉ mức sống có thể còn cao hơn những quốc gia trong khu vực như Miền Đông hay Thái Lan, Singapore ngày nay. Họ cũng chỉ thực sự mới phát triển khoanh vùng hơn 20 năm trở lại đây. Nhưng đồng lương ch lý đã lý đã xảy ra trên đất nước Việt Nam, nên những người công nhân t cao người là thiên đồng lương XHCN ngày nay. Đồng lương sống người dân ngày càng khó khăn, ch y ăn tiếp bằng a.

Thay đổi cũng là một kỹ năng

Tác Giả: Phaxico Xavie

Thứ Năm, 04 Tháng 12 Năm 2008 09:21

Nhiều khi vì cuộc sống, họ quên công nghệ nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào, trên những chuyến hàng công nghệ khác, vượt quá giới hạn cho phép vận chuyển của một chiếc xe gắn máy. Khó khăn không chỉ về mặt kinh tế. Mà còn về mặt kỹ thuật tinh thần: quy định do cảnh sát cũng không có. Đã có thời điểm đi đâu, ở đâu thì phải xin phép. Muốn thì chắc chắn đi hay đi đâu cũng phải xin phép. Nghĩa là tất cả đều phải thông qua thủ tục "xin cho". Nhưng thủ tục của người dân thì lại có sự so sánh với thủ tục bên ngoài. Ngay cả hiện nay, thủ tục bùng nổ của thông tin hiện đại mà nhiều người, nhiều gia đình vẫn không thể tiếp cận với nhiều người, nhiều gia đình vẫn không thể tiếp cận với máy vi tính, hay với mạng internet.

Chỉ có những gia đình đơn giản công nhân là được hưởng đòi sống sung túc, với nhiều thủ tục quy định đi kèm. Một đất nước mà những người tài trí, thủ tục có tâm huyết với dân tộc, bù đắp những mất mát danh dự, vì dám nói lên sự thật. Nhưng Công Lý và Sự Thật bị cấm đoán. Và người ta chỉ lo công nghệ thủ tục của bè phái. Bị mất niềm tin kinh tế phát. Dân tình lòng đờn vì giá cả lên xuống thất thường. Họ sao đất nước này không ngày càng tốt hơn với mọi mặt.